

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Den natlige Gjæst

Citation: Hertz, Henrik: "Den natlige Gjæst", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid67526/facsimile.pdf (tilgået 14. april 2021)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Den natlige Gæst.

„Dasten har vi det suunt og godt;
Her er saa velsgnet stille.
Nu er' de Andre til Byen fjernt,
At høre den Fremmede spille.

Kom, lille Tante, og sæt dig ned,
Saa blødt og saa godt som du gider.
Dg saa fortæl mig — du faaer ikke Fred —
Fortal mig om forrige Lieder.“

— Fortælle! Hvad skal jeg fortælle, Barn? —
„Fortal mig om Grevens derhøime.“
— Om Grevens? Naa, Brylluppet dér blev holdt.
Sa, den Sag skalde jeg kjende.

Det Bryllup, ja Barn, det var en Gru!
Af Gud, naar jeg tænker tilbage,
Hvad der var en Jubel, og jaa med Get
Kun Jammer og Graad og Klage.

Brudgommen selv har jeg kendet kun lidt.
Han stod ved de svenske Dragoner.
Men man har sagt mig, han ret var flemt
Med Piger og unge Koner.

Men Bruden var et velstignet Barn,
Med Dine jaa brune, jaa milde,
Og jaa et Hjertelag, Barn, jaa fromt!
Kun var hun en Emule for stille.

Der blev da drukket og spist, kan du troe,
Og udbragt Skaaler og sjunget;
Og ud paa Astenen var der Bal,
Hvor Folk fik danset og sprunget.

Den store Damasteds-Sal, du veed,
Var hængt med nye Gardiner;
Og fra et Orkester i Salen klang
Trompeter og Violiner.

Og Vognene kom, og Vognene gif —
For af den Støi og den Humlen!
— Saaledes 'det gif til den dybe Nat
Med lutter Dansen og Lumlen.

Nu stod jeg just og talte med En,
En gammel Bekjendt fra Hjemmet,
Da begge Floidøre let sprang op,
Og Hjeneren kom med en Fremmed.

Hans Dragt var simpelt. Til Knæerne gif
En sort eller mørkebrun Frakke.
En Knipsings-Rimming om Kraven faldt,
Og blottet var Hals og Nakke.

Saa var der en Smule Snorer plet
Om Haandledet, Bryst og Lommer.
Kort, han var klædt som den tydske Maler,
Der tegned' dig af i Sommer.

Det er som jeg sees ham. Hans Blik var stift,
Og noget vildt desforuden.
Saa let som et Duun han gif, og bad
At forestilles for Bruden.

Men knap fik han talt, og knap var han kjendt,
Saa blev der Stilhed i Salen.
En holdt op med den bønsmisste Bals,
En standsede midt i Taler.

Man stoffedes saumien, man mumlede tyft:
„Det er Maleren — ham, Galanen.
Men han er jo død. Han styrted' sig ud
Paa Steenbroen over Altanen.

Hvor kommer han her i den sildige Nat?
See, hvor han er bleg og kedrøvet!
Han taler til Bruden; han ta'er hendes Haand.
Hun ryster som Espeløvret.“

Men Barn! nu stulde du seet, den Gang
Han tog hendes Haand og talte!
Det gjøs i hende — og Skræk og Angst
I hendes Miner sig malte.

Og da nu Musikken begyndte paany,
Og Legnet til Dands var givet,
Da sagde han: „Dands, min Skjønne, med mig!“
Og tog hende fast om Livet.

„Kom, dans med mig til dit Brudegæst!“
— Fra Haaret han Iksrev Krandsen —
„Dands med mig til den evige Nat!“
— Saa svang de dem rundt i Dandsen.

Alf Barn, det var en Jammer at see!
En Steen sig maatte forbarne.
Med lukkede Dine hun laae ved hans Bryst,
Og gispede mat i hans Arme.

Da gav hun et Skrig. Jeg stod just nær,
Saae hende faae ondt og besvime,
Og da jeg kom til, da var hun død,
Steendød fra den samme Time.

— Der har du Historien. Folk fik travlt;
Man har forvansket det Hele.
Som jeg fortæller det, er det fleet
I alle Maader og Dele.

— „Men sig mig, Lante, hvad blev der af ham
Med Brakken og Knitplings-Kraven?“
— Ja, han var forsvundet, begriber du nok.
Han var jo død og begravet.

„Begraven? Var han da rigtig død?
Hvordan kunde han saa dansse?“
— Na, Mille, med dig man har sin Nød.
Du lærer aldrig at dansse.

Død var han, det veed jeg. Folk har seet,
Dengang han til Jorden bares.
Man kan jo sagtens fortælle Sigt;
Men troe derpaa — Gud bevares!
